Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar

Üçüncü Kitap Bölüm: 5

Önceki Bölüm : Asmodeus

Johann Salvator

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun arşidükü Johann Salvator von Habsburg-Lorraine, İmparator Franz-Josef'in ikinci kuşak kuzeniydi.

Diğer soylulardan hayli farklı bir kişiliği vardı. Ezoterik nitelikli birçok kurumun üyesiydi. Bunlardan bazıları, gerek Tapınakçıların gerekse özgün Rozkruacıların mirasına sahip olduğunu ileri sürmekteydi.

Johann Salvator, 1889 yılında imparator ile aralarında çıkan bir uyuşmazlık nedeniyle, unvanlarını bırakarak Viyana'yı terk etti. Sırra kadem bastı. Çok sonra bir ara Arjantin'de görüldü. 1910 ya da 1911'de ölmüş olduğu duyuldu.

Oysa 1917'de Bérenger Saunière'in cenaze törenine katılmış olduğuna göre; ölmemiş ama ortalıkta görünmediği için öldüğü sanılmıştı.

Bu cenaze törenine katılan kişinin ona çok benzediği ya da bir başkasının cenazeye onun adını kullanarak katılmış olabileceği de söylenir.

Ancak bu iddia hiç akla yatkın düşmüyor. Çünkü Marie Dénarnaud, Johann Salvator'u çok iyi tanıyordu. Yıllar önce Bérenger'in konuğu olarak birkaç kez köye gelmiş, günlerce rahip lojmanında yatıp kalkmıştı.

İşin asıl dikkat çekici yanı şudur: Johann Salvator, tam Bérenger zengin oluverdiği sıralarda ortalıktan yok olmuş, rahibin ölümüyle birlikte yine ortaya çıkmıştı. Cenaze töreninden sonra ise, onu bir daha gören olmadı.

Çok daha sonraki tarihlerde, Lyon bankalarında yapılan resmî araştırmalar sonucunda, bir zamanlar Bérenger Saunière adına açılmış bir hesaba, Johann Salvator'un hesabından hayli yüksek tutarlarda para aktarıldığı belirlendi. Ancak bu para transferleri 1910 yılında sona ermişti.

Bir nokta daha: Bérenger Saunière ile Henri Boudet, Johann Salvator'un ölmüş olduğu söylenen tarihten kısa bir süre önce bozuşmuş, Bérenger'e gelen paranın akışı da tam o sıralarda durmuştu. Belki de Bérenger Carcassonne'da piskoposa yakalandığı için değil, paranın akışı durunca araları açılmıştı.

* * *

Eğer Bérenger'i başından beri hep beslemiş olan kişi Johann Salvator idiyse, bir yorum niteliği taşımak üzere akla şöyle bir olasılık geliyor:

"Johann Salvator, Arjantin'de görüldükten bir süre sonra başına bir olay gelmişti.

Serüvene atılmayı severdi. Yelkenlisiyle hayli uzun yolculuklara çıkardı. Antarktika'ya kadar uzanmaya heveslenmişti. Bir kaza geçirmiş olabilirdi. Uzun zaman ondan haber alan çıkmamıştı. Öldüğü sanılmıştı.

Bérenger'e bu yüzden birkaç yıl para gönderemedi. Kurtulduktan sonra yine para göndermeye başladı ama bu kez banka havalesi ile değil, başkaları aracılığıyla elden nakit olarak iletilmesini sağladı."

Habsburg-Lorraine ailesinden bir soylunun Bérenger Saunière'i niçin böyle cömertçe beslemiş olduğunu kestirmek pek zor bir iş değildir.

Keşifleri çok değerliydi; ödüllendirilmeyi hak etmişti. Fakat yetmezdi. Araştırmalarına devam etmeliydi. Daha işe yarar bilgiler bulmalıydı. Bunun için desteklenmeli, teşvik edilmeliydi.

Ne aramakta olabilirler?

Elbette önce akla şu "hazine" gelir.

Ancak asıl aradıkları başka bir şey de olabilir.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu yine eski görkemine kavuşturacak, belki de Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlanmasını, Avrupa'nın tek egemen gücü olmasını sağlayacak bir bulgu.

Bérenger'in hesabına geçirilen paranın hayli yüksek olarak nitelenişi, bir köy kilisesi rahibinin olağan gelirine göre yapılan bir değerlendirmedir. Oysa Habsburg-Lorraine hanedanı için böylesine önemli bir amaçla harcanmış olan o para, hiç de önemli bir tutar sayılmazdı.

* * *

Kimileri, Bérenger'in Rennes-la-Château ya da yakınlarında bir yerde gömülü olduğu söylenen hazineyi bulduğunu benimser.

Zaten köylü de öyle sanıyordu.

Ancak edinmiş olduğu varlık ve kendi çapına göre savurgan sayılabilecek bir tavırla harcadığı paranın hesaplanmış tutarı, -günümüzün değerlemesiyle yaklaşık 4 Milyon Amerikan Doları- sözü edilen varsayımsal hazinenin olası değerinin yanında devede kulak kalsa gerektir.

Üstelik Bérenger harcamalarını hep nakit olarak yapmış. Bir hazine bulmuş olsa, bunun kapsamındakileri paraya çevirmesi gerekirdi. Bu işi Lyon'da yapmış olsa bile gizli tutulamazdı; mutlaka hemen duyulurdu.

Şöyle bir olasılık üzerinde duruluyor:

"Bérenger hazineyi buldu bulmasına ama ona doğrudan sahip çıkmadı.

Henri Boudet, her zaman olduğu gibi bu bağlamda da ona akıl hocalığı yaptı. «Bunu sana yar etmezler.» dedi. O da dokunmadı. Ortalığı velveleye de vermedi. Sakin davrandı.

Hazineyi alınca, bundan kendisine iyi bir pay verecek güvenilir birini aradı. Siyon Örgütü'ne ulaştı. Büyük Üstat Claude Debussy haberi Johann Salvator'a iletti. O da apar topar Paris'e geldi. Bérenger ile görüşüp pazarlığı kesti.

Bundan sonra Johann Salvator birkaç kez Rennes-la-Château'ya gidip geldi. Kimseye belli etmeden, hazineyi partiler halinde bir başka yere taşıdı. Kim bilir belki bunun için başkalarını da kullandı. Karşılığında da Bérenger'e hatırı sayılır bir komisyon ödedi."

Hatta buna, yine yorum niteliğinde şöyle bir açıklama daha katılıyor:

"Bérenger Paris'teyken şifreler çözülmüşse de bu çözüm hazinenin yerini bulmaya yetmiyordu. Johann Salvator, Bérenger ve Henri ile bunun için uzun uzun çalıştı. Bérenger'in lojmanında yapılan toplantılarda onlara hizmet eden Marie, görüşmelerine de katılıyordu. Hazinenin yeri, Marie'nin çocukluğundan kalma duyumları sayesinde belirlendi."

Elbette bu da bir varsayım... Bir başka olasılık... Sözü edilen hazinenin mutlaka bulunmuş olduğu görüşüyle, nasıl bulunmuş olabileceğini öykülüyor.

Şimdi, «Tüm bunlar doğruysa, Johann Salvator alıp götürdüğü hazineyi ne yaptı?» diye sormak gerekir.

İşte bu bilinemez.

Habsburg-Lorraine ailesinden hiç kimse, yüzyıllarca dilden düşmemiş olan bu hazineye artık kendilerinin sahip olduğuna ilişkin herhangi bir açıklama yapmadı. Ancak böyle bir açıklama yapılmış olmasa da, eğer gerçekse, diğer ülkelerin gizli istihbarat örgütleri, tüm olan biteni öğrendi.

Herkes bu hazineye sahip olmak, en azından paylaşmak isterdi. Johann Salvator, daha İmparator Franz-Josef ile kavga edip ortalıktan kaybolmadan önce hazineyi Viyana'ya taşımış, Habsburg-Lorraine ailesi de bunun üstüne oturmuş olabilirdi.

Böyle bir olasılık, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun parçalanıp ortadan kaldırılması için yeterli nedendi. Bunun için de Habsburg-Lorraine hanedanının tarihteki varlığına son verilmeliydi. İmparator Franz-Josef'in tek oğlu Rudolf daha önce ölmüş olduğundan, veliaht prens olan yeğeni Franz Ferdinand, bir suikasta kurban gidiverdi.

Birinci Dünya Savaşı patladı.

* * *

Şimdi, «Bu çok fantastik bir senaryo sayılmaz mı?» diyebilirsiniz.

Evet, öyle!... Ancak bir doğruluk payı olabilir. Gerçi tarihçiler çok başka türlü yazmıştır ama yazmış olduklarının tümünün doğru olmadığı sonradan ortaya çıkıyor. Bir dünya savaşının asıl gerekçesinin bu olması, hiç kimsenin işine gelmez. Ancak gerek kronolojistlerin tarihsel bilgilerin temeli olacak belgeleri kaleme alırken gerekse bilim adamlarının "tarih" denilen o geçmişe ilişkin bilgi birikimini derlerken, bunları egemen güçlerin öngörmüş olduğu kapsamda düzenlemek zorunda kaldıklarını görüyoruz. Kimileri Birinci Dünya Savaşı'nın çıkma gerekçesini uluslararası politik nedenlere, kimileri ekonomik gerekçelere bağlar. Bu senaryoda her ikisi de var.

Bir de «Unvanlarından çoktan feragat etmiş olan Johann Salvator'a bundan ne kaldı?» diye soralım. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce ölmüş olduğuna dair bilgi yanlışsa; son bir kez daha Rennes-la-Château köyüne kadar gidip, tüm bu olayların doğuşunda etkin rol almış köy rahibine şükran borcunu da ödemek üzere cenaze töreninde gerektiğince saygı duruşunda bulunmak.

Ardından yine kayıplara karıştı.

Chambord Kontesi

Bérenger Saunière, Rennes-la-Château'daki kiliseyi onarmaya başladığı sırada, Chambord Kontesi Marie-Thérèse, ona "armağan" adı altında bir miktar para göndermişti. Nitekim Bérenger de böyle bir para almış olduğunu, bunu kilisenin restorasyonunda kullandığını belirtmişti. Buna ilişkin olmak üzere ucu ucuna gelen bir hesap bile göstermişti.

Ancak şunu sormak gerek: «Chambord Kontesi Marie-Thérèse kimdir?... Rennes-la-Château ya da Bérenger Saunière ile ne ilgisi vardı da ona para gönderdi?... Hem buna niçin "armağan" demiş?»

Kimilerine göre; bu iki konuyu yani Chambord kontesinin Bérenger'e gönderdiği para ile sonradan Johann Salvator'un onu zengin edişini birbirine karıştırmamak gerekir. Şayet Bérenger'in serüveni bir operaya benzetilirse, Chambord kontesinin bu yapıttaki yeri, perde açılmadan önce çalınan uvertür sayılır.

Fakat bu konu, o kadar basit de olmamalı.

Bir başka açıdan bakalım.

Bérenger daha Rennes-la-Château köyüne atanmadan önce, -1884 yılında- Roma Katolik Kilisesi, Fransa'daki iç politikanın gelişiminden hayli kaygı duymaya başlamıştı. Giderek güçlenen Cumhuriyetçiler, Fransa'nın "laik" olduğunu ileri sürerek, ülkedeki devlet işleriyle din işlerini birbirinden ayırmak istiyordu. Papa 13. Leo, "Nobilissima Gallorum Gens" *(Galya Toplumunun Soyluluğu)* adlı bildirgesinde, Fransa'daki bu sorun üzerinde durmuş, kardinal ve piskoposları Katolik inancının korunması için çalışma yapmaya çağırmıştı.

Fransa'da, papanın dediğini yapan Katolik din adamları arasında kimisinin aşırıya kaçtığı görülmüştü. Hayli ateşli bir mizacı olan Bérenger Saunière de bunlardan biriydi. Rennes-la-Château'ya atandığı sıralarda, yakında yapılacak seçimlerde Kralcılara oy verilmesini öğütleyen, propaganda gibi konuşmalar yapmıştı. Bunun üzerine Carcassonne valisi piskoposu resmen uyarmış, benzer davranışlar sergilemiş diğer üç rahip ile birlikte Bérenger Saunière'in de açığa alınmasını istemişti.

Piskopos Félix Arsène Billard da Kralcılardan yanaydı. Fakat bir din adamı olduğu kadar deneyimli bir bürokrattı. Politik davranmasını bilirdi. Bu nedenle Bérenger'i birkaç ay için Narbonne'daki eğitim merkezine göndermişti.

Seçimde Cumhuriyetçiler, Kralcılara fark attı. Kralcılar kazanmış olsaydı, ardından Fransa'da demokrasi yıkılıp yeniden monarşiye dönülmesi sağlansaydı; tahta çıkabilecek ilk aday Chambord Kontu Henri de Bourbon olacaktı. Fakat bu zaten gerçekleşemeyecekti; çünkü aynı yıl öldü. Dul kalan Chambord kontesi, oğullarından birinin Fransa kralı olmasını sağlamanın peşinde koşuyordu.

İşte bir tek bu olgu bile Chambord kontesinin Bérenger'i ödüllendirmesine, ona bir armağan vermesine yeterdi.

*** * ***

Cumhuriyetçilerin yeni hükümeti, parlamentoda elde ettiği çoğunluk oyuna dayanarak ve elbette papanın tutumunu göz ardı ederek, 1886 yılında çıkardığı bir yasa ile, eski kral ailelerinin ileri gelenlerini yurt dışına sürmeye girişti. Böylece, Fransa'daki tutucuların büyük çoğunluğunu karşısına almış oldu.

İktidarın bu eğiliminden kendi hesaplarına hoşnut olan din çevreleri de vardı: Calvinist Protestanlar... 16. yüzyılın ilk yarısında İngiltere'de kurulmuş olan Anglikan Kilisesi gibi, bu ülkede de Roma Katolik Kilisesi'ne karşıt bir Fransız Kilisesi'nin doğabileceğini umuyorlardı.

Ancak Cumhuriyetçilerin o tarakta bezi yoktu. Dinsel çevrelerin, -hangisi olursa olsun- ülke yönetiminden elini eteğini çekmesini istiyorlardı. Eğer Fransa laiklik iddiasında ise, gerçekten öyle olmalıydı. Bu bakımdan hükümet Katolik ya da Protestan ayırımı yapmıyor, hepsini aynı kefeye koyuyordu. Bundan ötürü seçimde kendisini desteklemiş olan Protestan dindarların da tepkisiyle karşılaştı. Biraz duraklamak, hatta ağırdan alıp geri adım bile atmak zorunda kaldı.

Bu durumdan yararlanan Carcassonne piskoposu da Bérenger'i çağırıp, Rennes-la-Château'daki görevine gönderdi.

*** * ***

Olaylara salt Fransa'nın iç politikası gözlüğüyle bakılırsa öyle görünüyor ama göz ardı edilemeyecek bir gerçek daha var:

Chambord kontesi, önceki Avusturya-Macaristan İmparatoru 2. Leopold'un öz kızı yani Johann Salvator'un kardeşiydi.

Kimilerine göre; Bérenger'e gönderdiği paranın Fransa'nın iç politikasıyla bağlantılı birtakım tasarımlarıyla ilgisi yoktu. Bu para, Johann Salvator adına yapılmış bir "ön ödeme" gibiydi. Bérenger'in paraya alıştırılması, bundan hoşlanırsa gelecekte kullanılması amaçlanıyordu. Köyde yapmış olduğu keşif, yani Antoine Bigou'nun yazmış olduğu parşömenleri bulduğu, daha anında Paris'te birilerince duyulmuş, öğrenilmişti.

Ebette «Peki ama bu nasıl olabilir?» diye soracaksınız.

Açıklaması şöyle: "Henri Boudet ikili oynuyordu. Yazdığı kitabı göndermiş olduğu seçkin kişiler arasında Chambord Kontu Henri de Bourbon da vardı.

Bu kitap, kontesin daha çok ilgisini çekmişti. Kitabı Johann Salvator da okumuş, şifresini keşfetmiş, Bérenger'den önce Henri ile temas bile kurmuştu. Bir sonuç alınamamıştı çünkü eldeki bilgi yetersizdi. Ancak Bérenger Antoine Bigou'nun yazdığı parşömenleri bulunca, ortaya önemli bir gelişme çıktı. Henri, hemen Johann Salvator'a haber uçurdu."

Olayların Chambord kontesiyle bağlantısının bu tarzda yorumlanmasının, doğru ya da yanlış olmasının pek önemi yok. Asıl önemli olan ondan sonrası.

*** * ***

Şimdi, daha önce anlatmış olduklarımıza bir başka yönden bakacağız.

Bunlar, ***"Rennes"*** başlığı altındaki bölümde anlattıklarımızla çelişkili gibi görünebilir. Fakat tümü birden göz önünde tutulup, aralarındaki bağlantılar kurulduğunda hepsinin doğru olabileceği de düşünülebilir. Şu koşulla ki, Henri Boudet, daha Bérenger'i Carcassonne piskoposuna gitmesi için ikna etmeye çalışırken, onun oradan Paris'e yollanacağını biliyordu. Tüm bunlar, inceden inceye düşünülüp tasarlanmıştı. Bérenger'in Paris'te bir süre oyalanması, bu arada Emile Hoffet ile arkadaşlık etmesi için bir ortam yaratılması, Emma Calvé aracılığıyla Claude Debussy ile tanışması, sonunda Johann Salvator ile bir araya gelmesi...

Bunların hepsi planlanmıştı. Bir satranç oynanıyordu. Bérenger Saunière, hep önü açılarak ileri sürülen piyondu. Arka planda başka güçler vardı.

Bu bakış açısından, "madalyonun öteki yüzü" gibi uzun uzun anlatılanları, ayrıntılarını ayıklayıp şöyle özetleyebiliriz:

Johann Salvator, elde edilmiş olan bilgileri yalnız başına kullanamazdı. Parşömenlerin kopyası çıkarıldı. (Şifrenin çözülmesinin bir hafta kadar sürmüş gibi gösterilmesinin asıl nedeni buydu. O iş çoktan bitirilmişti ama Bérenger bunu bilmiyordu; bilmemesi gerekliydi. Hatta Bérenger Paris'te gezdirilirken, Emile Hoffet bir fırsatını bulup Bérenger'e belli etmeden mezar taşlarındaki yazıların kopyalarını da çıkarmıştı.)

Bérenger Rennes-la-Château'ya dönerken, Johann Salvator Viyana'ya gitti.

Konuyu önce veliaht prens Rudolf'a açtı. Rudolf sbu konuyla ilgilendi ama babasına da bilgi verilmesi gerektiğini söyledi.

Johann Salvator buna karşıydı. İmparator bu işi kendi pençesinin altına alıp tek başına sahip çıkmaya kalkışırdı. O da bu tasasını ortaya koydu ama Rudolf diretip güvence verince razı oldu.

Tek bir şart ileri sürdü: İkisi arasında bir düzenek kurulacak, bir parola belirlenecekti. Başlangıçta belgeler kesinlikle ortaya çıkarılmayacak, sadece sözünün edilmesiyle yetinilecekti. Tümü küçük bir kasaya konup, yalnızca ikisinin bildiği, hiç kimsenin aklına bile gelmeyecek birine emanet edilecekti. Emanetçi de kasada ne olduğunu bilmeyecekti. İşler aksi gider de ikisinden birinin başına bir iş gelecek olursa, diğeri belgeleri emanetçiden alıp işin bundan sonrasını yürütecekti.

Rudolf bu öneriyi kabul etti.

İş kasanın kime emanet edileceğine karar vermeye gelince, Rudolf, kuzeni Kontes Marie Larisch'i önerdi. Rudolf'u daha 17 yaşındaki sevgilisi Marie Vetsera o tanıştırmıştı. Böyle gizemli oyunları da pek severdi.

Kullanacakları parolayı da şöyle saptadılar: RIOU yani "Rhedae Imperare Orbi Universo" *(Evrensel İmparatorluğun Merkezi Rhedae).*

Tüm bunları düzenledikten sonra konuyu imparatora aktardılar.

Daha ilk konuşmada aralarında anlaşmazlık çıktı. İmparator heveslenmişti ama Johann Salvator'un devre dışı kalmasını istiyordu.

Rudolf, babasını bu tutumundan caydırmak için uğraştı. Johann Salvator bu işin içinde olmazsa, sonunu getiremeyeceklerini söyledi ama ikna edemedi. İmparatorun asıl kaygısı, bu sayede Johann Salvator'un öne geçip, kendisinden sonra imparatorluğa oynamasıydı. Zaten Rudolf'un dillere düşmüş olan evlilik dışı ilişkisi nedeniyle herkes gelecekte ötekinin imparator olacağını söyleyip durmuyor muydu?

Rudolf da işte buna aldırış etmiyordu. Belçika asıllı karısı Stephanie ile zorla evlendirilmişti. Bir kızları olmasına karşın, onu hiç sevememişti. Şimdi kendisine bir gerçek sevgili bulmuştu ve onu bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu durum, gelecekte imparator olmasını engellese bile...

Tartışmalar sonuç vermez bir şekilde sürüp giderken, Prens Rudolf, bir av partisinde kazara babasını vuruverdi. Az kalsın öldürüyordu. Bir kastı olup olmadığı bilinemez ama İmparator Franz-Josef bu olaya çok sinirlendi. Oğlunu saraydan resmen kovdu.

Birkaç ay sonra, Prens Rudolf, Mayerling'deki av konağında sevgilisiyle birlikte ölü bulundu. Birbirlerini vurmuş oldukları ileri sürüldü.

Yapılan açıklamaya göre; imparator oğlunu saraydan kovunca, iki sevgili, çareyi bir arada intihar etmekte bulmuştu.

Böyle bir açıklama dar bir çevrede yapılmış olmasına karşın, skandalın çok büyümemesi için hemen örtbas edildi. Ancak uluslararası politika kulisinde, her ikisini birden imparatorun öldürttüğü söyleniyordu.

Johann Salvator'un korktuğu başına gelmişti.

Rudolf'un cenaze töreninde, birisi Kontes Marie Larisch'in kulağına eğilip parolayı fısıldadı. Kontes dönüp gözüyle anlamış olduğunu işaret edince, adam ona «Asıl yetkili kişi ben değilim. Ben sadece bir aracıyım. İlgili kişi sizi bu gece evinizde ziyaret edecek.» dedi ve kayboldu.

O gece Johann Salvator, Marie Larisch'in evine gitti. Emaneti teslim alır almaz Paris'in yolunu tuttu. Madem İmparator Franz-Josef böyle ters bir tavır takınmış hatta oğlunu bile bir kapris uğruna feda etmişti, yine canlandırılması söz konusu olabilecek Kutsal Roma İmparatorluğu'nun başında yer almayı hak etmiyordu. Ondan başka hak sahipleri de vardı. Aranırsa bulunurdu.

Sonra bir kez daha Viyana'ya döndü ama sadece malını mülkünü elden çıkarıp, öteberisini toplamak için...

* * *

Bu anlatım da aslında dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyor. Hatta kimilerine göre çok daha mantıklı bile görünüyor. Bu senaryoda da Henri Boudet, Félix Arsène Billard ve Emile Hoffet önemli roller üstleniyor ama her biri biraz farklı bir konumda. Bérenger Saunière, gerek Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Claude Debussy gerekse Johann Salvator ile buluşuyor, ilişkiler kuruyor. Elbette Emma Calvé gibi süslü figüranlar da var.

Buna göre; ne Rennes-la-Château'da bulunmuş olduğu varsayılan hazine ne de ilgili belgeler Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun eline geçmişti. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlandırılmasını amaçlayan Siyon Örgütü'ne teslim edilmişti.

Fakat o sırada bunu hiç kimse bilmiyordu. Olaylar yanlış yorumlanıp, boşu boşuna kaygılananlar olduğu için, kabak Rudolf'un ölümünden sonra veliaht durumuna geçen Prens Franz Ferdinand'ın başında patladı.

Sonrasını herkes biliyor. Farklı bir şey yok.

*** * ***

Bérenger Saunière hakkındaki iddialardan birine daha değinmeliyiz.

Dendiğine göre; Bérenger, "Hiéron du Val d'Or" *(Altın Vadisinin Kutsal Yeri)* adını taşıyan bu örgüte alınmıştı. Rozkruacılarla bağlantısı olan bu örgüt, Masonluğa da benziyordu ama başka türlü bir şeydi. Bir "ezoterik araştırma merkezi" gibi çalışıyor, genç ve yetenekli araştırmacıları kullanıyordu; Emile Hoffet gibi... Sonradan anlaşıldığına göre; aslında bu kuruluş, o tarihlerde Siyon Örgütü'nün paravanalardan biriydi.

Bunun doğru olup olmadığı kanıtlanamamıştır. Bérenger'in de böyle bir örgüte girmiş olup olmamasının aslında pek önemi yoktur.

Marie Dénarnaud

Bérenger Saunière, varını yoğunu, sağlığında yanında çalışıp ev işlerini yürüten sırdaşına bırakmıştı. Villasının tapusunu bile doğrudan onun üzerine çıkarttırmıştı. Köylüler ona "Rahibin Madonnası" adını takmıştı. Bérenger öldükten çok sonra bile kendi aralarında onu öyle anmayı sürdürdüler.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kentlerde hayli değişiklik baş gösterdi ama kırsal kesimde her şey önceki gibiydi. Pek kısa bir süre sonra patlayan İkinci Dünya Savaşı'nın öncekine oranla farklı oluşu ise, birtakım sorunlar yarattı. Naziler, Languedoc'un her yanını delik deşik ederek şu hazineyi aradı.

İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde doğan yüksek enflasyon ortamında para hızla değer yitirdi. Fransa hükümeti piyasaya yeni banknotlar sürdü. Öncekileri yenileriyle değiştirecek olanlardan, bu paranın kaynağını belgelemeyi zorunlu tuttu. Böylece kara paranın aklanmasını engelledi.

Kimi görgü tanıklarının belirttiğine göre; 1946 yılında Marie, villanın arka bahçesinde kümelerce eski banknotu yakarak imha etti.

Artık zengin değildi. Sadece bir villası vardı. Onu da yaşam boyu iyi bir düzeyde geçiminin sağlanması karşılığında sattı. 1953 yılına kadar hayli rahat yaşadı. 85 yaşında öldü.

* * *

Villayı hiç para ödemeden, Marie'ye yaşam boyu bakmayı kabul ederek kâğıt üzerinde satın alan Noël Corbu, bir hafta sonu rastlantısal olarak ailesiyle Rennes-la-Château köyüne gelmiş, çok beğenmiş, burada yerleşmeye karar vermişti. Bur yabancı olarak, köylünün pek ilgilenmediği, hatta görünce yolunu değiştirdiği Marie'ye çok iyi davranınca, böyle bir anlaşmanın yolu açılmıştı.

Marie Dénarnaud, Noël Corbu'ya, ölmeden önce mutlaka bir sır vereceğini söylemişti. Bu sır onu hem zengin edecek hem de ona olağanüstü bir güç kazandıracaktı. Yaşlanmıştı ama sağlığı yerindeydi. Corbu ailesi ona çok iyi bakıyor, vereceği sır her neyse sabırla bekliyordu. Belki de hazinenin yerini söyleyecekti. Bérenger Saunière'in "lanetli hazine"yi bulmuş olduğuna ilişkin söylentinin hiç ardı arkası kesilmemişti ki.

Fakat Marie beklenmedik bir anda felç oluverdi.

Noël Corbu, onu biraz olsun iyileştirmek, doğru dürüst konuşamasa bile her ne diyecekse yazarak, hiç olmazsa işaretle anlatabilmesi için çok çaba gösterdiğini ama hiçbir şey elde edemediğini anlatıp dururdu. Dediğine göre, bir süre yatalak yaşayan Marie, verdiği sözü yerine getiremeden ölmüştü.

* * *

Birçokları, Noël Corbu'nun palavra attığını ileri sürmüştür.

Diyelim ki öyle değildir. Diyelim ki Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylemiş olduğu doğrudur. Bu sır ne olabilir?... Hazinenin yeri mi?

Noël Corbu öyle sanıyordu ama Marie'nin ona bir diyeceği varsa, belki de bu bambaşka bir şey, belki de sadece bir bilgi olabilirdi. Çünkü bir de ona çok güç kazandıracağını söylemişti.

Kimilerine göre bu sır, İsa'nın mezarının yeriydi.

Hıristiyan olmayanlar için böyle bir bilgi, -doğru olsa bile- hiç de önemli sayılmayabilir. Fakat doğruysa, Hıristiyan dünyasını allak bullak eder.

Noël Corbu detektörüyle arama yaparken

Çünkü Hıristiyanlığın temel inançlarından biri uyarınca böyle bir şey olamaz; yoktur. İsa'nın bedeni çarmıhta kalmış, ruhu cennete yükselmiştir. Böyle bir şey düşünülemez bile... Hele Katolik Kilisesi'ne göre böyle bir olasılığı aklına getiren sapkındır; hatta kâfirdir.

Kim bilir, belki de Bérenger Saunière, ölüm döşeğindeyken kendisini dinlemeye gelen papaza bunu söylemiş, kanıtını da göstermişti. Espéraza köyünün rahibi Rivière, bundan ötürü de çöküntüye uğramış olabilir.

Bu bağlamda anlatılanların baştan sona uydurma olduğunu ileri süren, hatta ateşli bir tutumla tümünü yalanlamaya çalışanlar, anlatılanlarda çelişkiler ve tutarsızlıklar gösterip çürütmeye girişenler çıkmıştır.

Bunların tümünün uydurma ya da düzmece olduğunu belirterek, karşı çıkanlara pek bir şey denemez. Çünkü böyle bir masala inanmayanlardan değil, yüzyıllar boyunca büyük kitlelerin inanıp "kesin gerçek" olarak benimsediği bir olguya karşı, ortaya inanılması pek zor bir varsayım koyanlardan, bunların kanıtlarını göstermesi istenmeli.

Buna karşın, Hıristiyanların, özellikle Vatikan'ın üzerinde hassasiyetle durduğu dogmanın çökertilmesi için yapılan çalışmalar da son bulmuyor.

1996 yılında Richard Andrews ile Paul Schellenberger "The Tomb of God" *(Tanrı'nın Mezar Taşı)* adlı bir kitap yayımladı. İsa'nın mezarının bulunmuş olduğunu ileri sürdüler. Ancak bu yazarların savı başkalarından farklı... İsa'nın Kudüs'te öldüğünü, orada gömüldüğünü belirtiyor, şunu ekliyorlar:

"Tapınak Şövalyeleri, Kudüs'te aslında İsa'nın mezarını arıyordu. Sonunda buldular. Cesedinin artıklarını toplayıp Avrupa'ya getirdiler. Özenle bir yere sakladılar. Kudüs'teki asıl keşifleri ve Avrupa'ya geldiklerinde geniş çapta itibar görmüş olmalarının nedeni budur."

Yorum yok!

Noël Corbu

Kimileri, Rennes-la-Château ile Bérenger Saunière hakkında anlatılanları pek önemser; bunların "katışıksız gerçek" olduğuna inanır.

Kimilerine göre ise, bunların tümü hayal ürünüdür. Birisi bir "roman" yazmış, okuyanlar da bundan çok hoşlanmış, romantizme kapılarak inanmıştır. İnanmak istemişlerdir; tıpkı bir çocuğun, dinlediği masala inanması gibi.

Gerçi ne köy, ne orada somut olarak görülen öğeler ne de Bérenger Saunière ile diğer kişilerin adları uydurulmuştur. Hatta birtakım olaylar bile gerçeklerden alınmadır.

Bunların tümü, belli veriler üzerine kurulu bir "tarihsel roman" gibidir.

Bu kitapta yer vermiş olduğumuz gibi tüm bu anlatılanların uydurmaca olduğunu belirtenler, genel olarak şu görüştedir:

"Uydurulmuş olanlar, olaylar değil, bunların ayrıntılarıdır. Çevre halkının öteden beri dilinden düşürmemiş olduğu lanetli hazine diye bir şeyin varlığıdır. Üstelik Bérenger Saunière'in bunu bulmuş olduğudur.

Bir de bu işin içine İsa'nın mezarının yerine ilişkin olmayacak bir konunun katılması ile iş iyice çığrından çıkarılmıştır.

Bu olayların Merovenjler ile, çeşitli kurumlarla, özellikle Tapınakçılar, Rozkruacılar ve Masonlar, hatta Siyon Örgütü ile olan bağlantısı diye bir şey yoktur. Bunlar sadece birer kurgudur."

Bu anlatımların gerçek olmadığını ileri sürenler, ortaya birtakım sorular atar, tartışmayı polemiğe sürükler. Bérenger Saunière ve Marie Dénarnaud, hatta Henri Boudet hakkında anlatılanların kanıtını, belgesini sorarlar.

Böyle sorulara kesin yanıt verilemeyip, belge gösterilemeyip, bu bilgilerin sadece anlatımlara dayanarak toplandığı belirtilince, şöyle derler:

«O zaman tüm bunlar sadece söylentidir. Varsayımdır. Gerçek değildir.»

Diyelim ki bu karşı çıkış haklıdır ve asıl doğru olan da odur. O zaman da, bir başka soru gündeme gelir:

«Böyle bir öykü niçin uydurulmuştur? Bu kimin işine yarayabilir?»

Bunun için ille birtakım gizli ya da ezoterik örgütlerle, politik kurumlarla bağlantılar kurmaya çalışmanın gereği yoktur. Rennes-la-Château'da 1950'li yıllarda neler olduğuna şöyle bir bakarsak anlarız.

*** * ***

Marie Dénarnaud öldükten sonra, Noël Corbu, mesken olarak villanın üst katına çekilip, alt katta "Hôtel de la Tour" adlı bir restoran açtı.

Önceleri gelen giden azdı. İşler iyi gitmiyordu. Ancak Bérenger Saunière hakkındaki öykü, müşterilerin ilgisini çekmek bakımından yararlı olabilirdi.

Bunun mutlaka böyle olduğunu ileri sürenler vardır. Hatta bu bağlamda, şöyle bir delil gösterilir:

"Noël Corbu, 1943 yılında bir polisiye macera romanı yazmıştı. Roman piyasada hayli tutulmuş, iyi para kazandırmıştı.

Rennes-la-Château ile ilgili olmak üzere anlatılanlar, o romandaki üslup ile bire bir örtüşüyor. Nitekim Marie Dénarnaud ile nasıl tanıştığını bir anlatışı vardır ki, bu bile başlı başına bir romantik öykü gibidir.

Özellikle Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylediğine ilişkin bölüm ile bunun sonrası, Noël Corbu'nun kurgusudur. Farkında bile olmadan, tümüyle kendi kafasından yarattığı bir öykü ile hemen hemen tüm dünyanın ilgisini çekmeyi sağlamıştır."

Elbette bu savın dayandırıldığı bir gerekçe var. O da şöyle:

Noël Corbu, restoranına gelen müşterilerine, Rennes-la-Château ile yıllar önceki rahip Bérenger Saunière hakkında kendi kafasından uydurduğu bir öykü anlatmaya başlamıştı. Yemek yanında ilgi çekici bir atraksiyon... Öyle güzel anlatıyordu ki, müşteriler ilgiyle dinliyor, çok hoşlarına gidiyor, tanıdıklarına Rennes-la-Château'ya gitmelerini öneriyorlardı.

1956 yılının ocak ayında, hep bir arada dolaşarak dergileri için konu ve haber toplayan birkaç gazetecinin, hazır Couiza çevresine gelmişken bir de Rennes-la-Château köyüne kadar uzanacağı tutmuştu.

Öğle yemeği için "Hôtel de la Tour"a girdiler.

Noël Corbu, tüm müşterileri gibi onlara da öyküsünü anlattı.

Muhabirlerinden biri, bu öykünün mesleğinde işine yarayacağını düşündü. Kiliseyi de gezip ilginç dekorasyonu görünce, konuyu gazetecilere özgü tarzda allayıp pullayarak bir haber dizisi yaptı.

Dizi çok ilgi çekti. Gazetenin tirajı birdenbire arttı.

Diğer gazeteciler bunu izlemekle yetinemezdi. Rennes-la-Château, bir anda bu konudan kendilerine de bir pay çıkarmak isteyenlerin akınına uğradı. Hele işin içine bir de hazine konusu girince, ilgi çevresi hızla genişledi. Başka ülkelerdeki birçok gazete ve dergi de kendi yayınlarında bu konuya geniş yer verip, muhabirlerini Rennes-la-Château'ya göndermeye başladı.

Noël Corbu'nun tasarımı tutmuştu. Artık restoran oldukça iyi çalışıyor, hemen her gün müşterilerle dolup taşıyordu. Gelenlerin çoğu ya gazeteci ya da televizyoncuydu. Noël Corbu ile özel röportaj yapmak istiyorlardı.

Noël Corbu, bir yandan restoranı yönetirken diğer yandan da öyküsünü anlattığı için, aşırı boyutlara varan bu dileklere başa çıkamaz hale geldi. Önceleri amatörce zevkle anlattığı öyküyü bu kez profesyonelce yinelemekten bıktı. Oturup baştan sona yazdı. İsteyenlere dinletmek üzere banda aldı.

* * *

Tam o sıralarda, artık gizli kalmaktan caymış olan Siyon Örgütü de yeni tarz yapılanmasını oturtmaya çalışıyordu. Bundan böyle benimsediği tutum, amaçlarını gerçekleştirebilmek için son iki yüzyılda benimsenmiş olduğu üzere sanatçıları kullanarak halkı etkilemek yerine, açıkça "dünya kamuoyunun öncelikli ilgi odağı olmak" biçiminde belirlenmişti.

Siyonistler bu olaydan da yararlanmayı öngörerek, Rennes-la-Château ve Bérenger Saunière hakkında anlatılanları sahiplendi.

Her şeyden önce, Noël Corbu'nun anlattıklarından yararlanılarak birtakım düzmece belgeler oluşturuldu. Bunların "Gizli Dosyalar" adı altında Paris'te Milli Kütüphane'nin arşivine yerleştirilmesi sağlandı.

Sonra da keşfedilmeleri için araştırmacılara ipucu verildi, yol gösterildi.

Böylece, dünya çapında basın ve medyanın olağanüstü boyuttaki ilgisi bu kez Siyon Örgütü üzerine kaydırıldı.

Siyon Örgütü'nün Noël Corbu ile ilişki kurmuş olduğu belgelenmiş bir gerçektir. Nitekim o sıralarda örgütün sekreterliğini yürütmekte olup daha sonraki yıllarda başına geçecek olan Pierre Plantard ile Noël Corbu arasındaki birçok yazışma, hatta Rennes-la-Château'da Tour Magdala'nın önünde yan yana çektirmiş oldukları bir fotoğraf bile vardır.

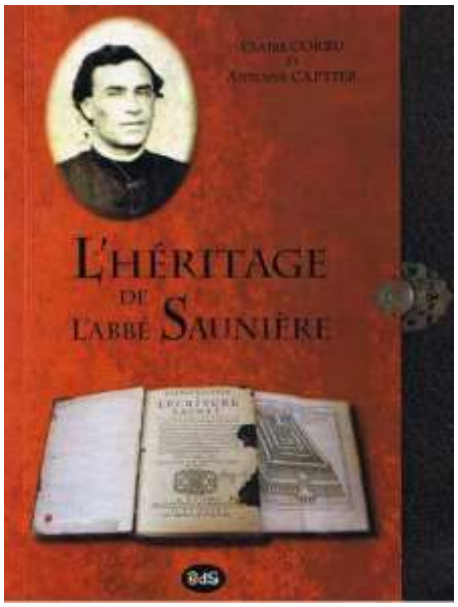
* * *

Marie Dénarnaud, ölmeden önce Noël Corbu'ya her ne diyecek idiyse demek olanağını bulamamıştı ama Bérenger Saunière'den kalma birtakım belgeler oradaydı.

Her nasıl olduysa, bunların peşine düşen çıkmadı. Belki de önemsenmedi.

Zaten Noël Corbu da bunları iyice incelemiş, içlerinde işine yarayacak bir şey bulamamıştı.

1988 yılında Noël Corbu'nun kızı Claire ile kocası Antoine Captier, bu belgeleri değerlendirerek "L'Héritage de l'Abbé Saunière" *(Rahip Saunière'in Mirası)* adlı bir kitap yazıp yayımladı.

Bu kitapta, rahibin sağlığında yaptıklarını, köy ve çevresi için öngörüp de ömrü yetmediği için bitiremediği projeleri anlattılar.

Özellikle dikkate değer bir şey yok.

Rennes-la-Château köyünde 1989 yılında kurulan müzeyi profesyonelce yönetmeye giriştiler. Müzenin satış reyonunda, kendi kitaplarını başköşeye yerleştirmişlerdi. Köy ve çevresi için âdeta bir turistik tanıtım rehberi gibi bir şey... Ancak kapsamını öyle değil de romantik tarzda düşünmekten hoşlananlar için tüm bu gizemli konuları ortaya seren bir kaynakça. (!)

Zaten hemen her yerde öyle olmaz mı?

Sonraki Bölüm: Altın